

Nyhedsbrev nr. 5 - april - 2016

Kvalitetsrapport

Skoleafdelingen har netop udsendt en pressemeddelelse under overskriften: "Flotte resultater for Middelfarts skoler" i anledning af skolevæsnets kvalitetsrapport 2014/15.

Det er ok, at en skoleforvaltning bruger lidt tid på at klappe sig selv på skulderen og rose lærere og ledere for en god indsats. Der er heller ikke nogen tvivl om, at der rundt på skolerne i hver eneste time året rundt arbejdes målrettet på at gøre eleverne så dygtige som muligt indenfor nogle rammer, hvor de også trives godt.

Det er der ikke noget nyt i.

Det nye er, at det er myriader af tal, der danner skelettet i kvalitetsrapporten, og nogle ganske få af disse tal bliver så highlighted og får lov at danne rygrad i pressemeddelelsen. Der er tale om 4 highlights hvor skolereformen tilskrives æren for succesen. Her er to af dem:

Andelen af elever, der får mindst 02 i dansk og matematik i 9. klasse, er steget fra 93% i 12/13 til 97% i 14/15, og det samlede gen-

nemsnit for afgangskaraktererne i de bundne prøvefag er steget fra 6,8 til 7,0 i samme periode.

De elever, der gik ud af 9. klasse efter skoleåret 14/15 havde haft 1 år med skolereformen. Et år hvor lektiecafe endda ikke var obligatorisk og dermed ikke eksisterende for de fleste elever i 9. klasse. Er det så seriøst at give reformen æren for en mindre fremgang?

Man kunne have valgt andre tal fra kvalitetsrapporten. Fx faldt andelen af gode læsere i kommunens 8. klasser fra 86% i 13/14 til 73% i 14/15 (baseret på nationale test). Ligeledes faldt andelen af de "allerdygtigste" mens andelen af de "allerdårligste" steg!

Denne oplysning har ikke fundet vej til pressemeddelelsen, og det er synd, for med den giver det hele jo mening. De dygtige læsere, der gik i 8. klasse i 13/14 klarede sig selvfølgelig også godt ved afgangsprøverne i 14/15. Vi kunne også have sagt, at 8. klasserne har haft et negativt udbytte af skolereformen år 1, men det vil vi lade skoleforvaltning og skoleudvalg om at vurdere.

Sådan kan man blive ved at kaste tal i hovedet på hinanden, og det er faktisk slet ikke det, der er vores hensigt.

Alle disse tal imponerer nemlig ikke den professionelle lærer. Kvalitetsrapportens 44 tæt skrevne sider med tal, diagrammer og konklusioner kan pege i alle retninger. Der er steder, vi klarer os

bedre end gennemsnittet. Der er steder, vi er på niveau, og der er steder, vi er ringere.

Samlet set får læseren hurtigt det indtryk, at vi har et middelmådigt skolevæsen, baseret på tal alene, og den konklusion falder næppe langt fra den opfattelse, lærerne havde i forvejen.

Det helt store problem ved denne talfest er, at vi ikke længere taler samme sprog. Forvaltning og politikere på den ene side og lærerne, de professionelle, på den anden.

At to parter ser tingene forskelligt er der ikke noget nyt i, det er kun sundt. Men når man ikke længere har et fælles sprog til brug for at kunne kommunikere om de udfordringer, skolevæsenet står over for, så er det galt.

Når skoleforvaltningen/skoleudvalgsformanden har behov for at udsende jublende pressemeddelelser på et tyndt og useriøst grundlag, så er lærerne stået af. Og når forvaltningen bruger et hav af arbejdstimer på at udfærdige en tyk kvalitetsrapport, som måske dybest set blot viser, at der i en forholdsvis lille kommune er en tilfældig forskel på to årganges formåen, så ser lærerne ikke længere meningen med galskaben.

Skolen er meget andet end tal, men for at få indblik i det, er man nødt til at kigge inden for i skolestuen. Vi får aldrig et fælles sprog, hvis politikerne kun kigger i diagrammer og regneark og ikke ser de reelle udfordringer i skolen.